HOT NEWS

Sgt. Pepper's Jazz-Club ENKHUIZEN

18 oktober
Martijn Schok Boogie & Bluesband
Thuisband: The Big Easy Rascals
zie pagina 15

15 november
The Oriental Jazzband
Jazzpiration
zie pagina 17

20 december
'The Ramblers Radio Show'
door de Stalen Band
Thuisband: The Old Fashioners
zie pagina 19

Fletcher Henderson, a Study in Frustration
zie p. 23

Jaargang 16, nummer 4 oktober 2009

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Intro

De kunst van het verlangen.
Voor u ligt alweer de laatste editie van Hot News in 2009. Al zestien jaar het nummer dat u begeleidt richting de drempel van het nieuwe jaar. Een periode waarin we de balans opmaken, terugen vooruitblikken en zuchtend de lijst met goede voornemens er nog maar eens bij pakken. In het laatste kwartaal, waarin Nederland traditioneel wordt getrakteerd op harde wind, regen en pepernoten, zullen velen verlangen naar de volgende vakantie of misschien zelfs wel naar een permanent verblijf in een zonnig oord.
We hebben veelal alles wat ons hartje begeert maar toch is het verlangen niet gedoofd. Verlangen gaat verder dan behoeften en begeerten die, overigens meestal tijdelijk, kunnen worden bevredigd. Leon Heuts heeft over dit onderwerp een interessant essay geschreven in het maandblad Filosofie magazine (2/2008). Misschien herkent u het wel; het verlangen om 'je hart te volgen', alles overhoop te gooien, met de dagelijkse routine te breken. Of, het verlangen van een verdeeld volk of gemeenschap om één te zijn. Het streven naar een leven zoals 'het hoort te zijn'.
De komende maanden biedt Sgt. Pepper's Jazz-Club weer een programma dat aan uiteenlopende muzikale behoeften en begeerten tegemoet komt en de 'jazzhonger' ook nu weer zal weten te stillen. Met The Ramblers Radio Show is zelfs rekening gehouden met de mensen die terug verlangen naar de dansmuziek uit de jaren dertig.
In dit nummer van Hot News kunt u ook een artikel lezen over de afro-Amerikaanse pianist, bandleider, arrangeur en componist Fletcher Hamilton Henderson jr.. Een boeiend verhaal over de man die een belangrijke rol heeft gespeeld bij de ontwikkeling van o.a. de big band muziek. Was hij tevreden met zijn eigen carrićre, of verlangde Fletcher er naar om zelf beroemd te worden met zijn muziek? Volgens de Franse filosoof Emmanuel Lévinas is verlangen een honger die nooit verdwijnt. Het is de kunst er zo mee om te gaan dat het inspireert en richting geeft aan ons handelen, zonder daarbij te vervallen in het eindeloos en rusteloos najagen van de laatste nieuwe trends. Dat lijkt mij een mooie uitdaging voor de Enkhuizer jazzscene en een prima onderwerp om, tijdens gure herfstdagen, voor de open haard over door te filosoferen.

Aart Lub

COLOFON
Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 5- per jaar. (Voor een (echt)paar € 22,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op ING 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad". Entreeprijzen donateurs: € 5,-, niet-donateurs: € 10,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Hoofd-/eindredactie:
Jacintha Floris

Redactie:
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Dick Turksma

Brieven kunt u sturen naar:
Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Postbus 400
1600 AK Enkhuizen

Adverteren in Hot News:
Sam Verbeek: 0228 - 31 47 91
Tarieven op aanvraag

Vormgeving blad en advertenties:
Dick Turksma

Sgt. Pepper's Jazz-Club
Bestuur:
Sam Verbeek voorzitter, muzikale contacten
Gerrit Piso public relations
René Slagers secretaris
Ger van Dijk penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres
Sgt. Pepper's Jazz-Club:
Postbus 400
1600 AK Enkhuizen
Tel.: 0228-314791
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:
Drukkerij Bijto, Enkhuizen

Ereleden bestuur: Harry Jans, Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.
Medewerkers van verdienste: Nelleke van den Anker, Helma Mol, Jaap Robijn, Ad Schager

Skroiverai van het bestuur

Op naar de donkere maanden van 2009. Maar voorlopig hebben we nog een aantal spetterende optredens voor de boeg. De data voor 2010 zijn met het Peperhuis vastgesteld en er wordt had gewerkt aan het programma. Een tipje van de sluier: op zondag 28 maart verwachten we de Savannah Jazzband uit Engeland. Dat mag u niet missen!

Het resterende jaarprogramma 2009
zondag 18 oktober : Martijn Schok Boogie & Bluesband en thuisband Big Easy Rascals.
zondag 15 november: thuisbands Jazzpiration en Oriental Jazzband.
zondag 20 december: The Ramblers Radio Show en de 35-jarige thuisband The Old Fashioners.

Gebroeders Kroeb
Beide heren zijn, zoals u weet, al jaren een tweeling en in één adem genoemd met de jazz in Enkhuizen. Freetimer Jan Jaap en Herringtowner Theo hebben op 22 augustus hun AOW-gerechtigde leeftijd behaald. Het was een dik jazzfeest in restaurant Watermusic in Enkhuizen, waar het nog lang onrustig bleef… Mannen, van harte gefeliciteerd namens bestuur en alle medewerkers van Sgt. Pepper´s Jazz-Club.

Mutatie in de Oriental Jazzband
Leider Bram van Tongeren meldde enige weken terug dat bassist Joppe Devree van de Enkhuizer trots de Oriental Jazzband het orkest per 1 december gaat verlaten. Best een aderlating voor de band, dus zij zijn driftig op zoek naar een passende vervanger voor Joppe. We houden u op de hoogte.

When I leave the world behind…
Cees van den Heuvel overleden

Trompettist/vocalist/entertainer Cees van den Heuvel is donderdagmiddag 30 juli jl. in zijn woonplaats Krimpen aan de IJssel, na een relatief kort ziekbed, overleden. Cees was meer dan dertig jaar het gezicht van de Revival Jassband, een van de bekendste dixielandorkesten in Nederland, welke meerdere malen in onze club heeft gespeeld. Hij maakte met dat orkest vele internationale tournees en trad op voor radio en tv. Zijn karakteristieke, door Louis Amstrong ged'nspireerde trompetspel leeft voort via de talrijke lp´s en cd´s waarop hij te horen is. Het leven van Cees stond geheel in het teken van muziek, hoewel hij als leraar (neerlandicus) zijn brood verdiende. Zijn karakteristieke aanpak en manier van presenteren sprak velen erg aan, denk bijvoorbeeld aan zijn hilarische Haagse versie van het nummer Sugar, door hem 'vertaald' als "Zuikah". Cees werd slechts 65 jaar. Bestuur en medewerkers wensen zijn familie en de Revival Jassband veel sterkte met het verlies.

2e Boogie & Bluesnight
Aanstaande zaterdag 28 november kunnen de beentjes weer van de vloer in de Nieuwe Doelen. De Werkgroep Boogie & Bluesnight Enkhuizen heeft twee geweldige bands kunnen contracteren: de bluesband Barrelhouse met zangeres Tineke Schoenmaker en de Pepping Express. In laatstgenoemde Boogie-band vinden we de muzikanten uit de oer-bezetting van Rob Hoeke. Dat wordt dus weer swingen!

Jazzfestival Enkhuizen
En….,misschien toch wel verstandig om uw agenda voor 2010 even aan te vullen: de 37e editie van het Jazzfestival Enkhuizen zal plaatsvinden op 6, 7, 8 en 9 mei 2010.

Enkhuizer Jazz Archief
Was u actief met uw fototoestel op het laatste jazzfestival? U doet het archief veel plezier door uw foto's te sturen naar sam.verbeek@quicknet.nl. Heeft u nog jazzspullen uit het heden en/of verleden, knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt "storten" in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

Jazz op Radio Enkhuizen
Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdag presenteert 'onze' Wim Keller een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld "We call it music, Jazzmusic". Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether, is er nog geen man overboord: op internet kunt u het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

Nieuws van de penningmeester

Al enkele jaren hoefden wij geen verhoging van de donateursbijdrage te vragen. Voor 2010 echter ontkomen wij er niet aan. Niet alleen omdat her en der, dus ook op het jazz-front, de prijzen omhoog gaan. Met de verhoging die we voor volgend jaar toe gaan passen, willen we de ongelijkheid in de bijdrage tussen alleenstaande donateurs en donateurs met gezinsleden iets meer gelijktrekken. We hebben ervoor gekozen om de bijdrage van het gezinslid met drie euro per jaar te verhogen. Voor z'n tweetjes komt het jaarbedrag dan uit op 25 euro (drie personen: 28 euro, enz.). Wanneer u ons een doorlopende machtiging hebt gegeven, hoeft u niets te doen. Hebt u ons dat (nog) niet gegeven, dan treft u bij deze Hot News een verzoek van ons aan om dat alsnog te doen.

Ger van Dijk

Stop de persen!

The Old Fashioners Farewell-tour 2009-2010
De kop hierboven zet u vermoedelijk al aan het denken... En inderdaad en helaas: in goed overleg hebben de muzikanten van The Old Fashioners uit Enkhuizen besloten een allerlaatste Homecoming-concert te geven in het weekend van het 37e Jazzfestival Enkhuizen in 2010.
Dus, na 36 jaar gaat de stekker er definitief uit. "Het was een onvergetelijke periode van touren en muziekmaken. Het was mooi, heel mooi!", schreef leider Sam Verbeek aan de redactie van Hot News. De band is er echter van overtuigd het goede besluit te hebben genomen. De muzikanten gaan na het festival van volgend jaar ieder hun weg en zullen ongetwijfeld weer ergens muzikaal 'opduiken'.
"Voor de duidelijkheid", schreef Sam, "dit neemt niet weg dat wij met volle en swingende overgave blijven spelen tot en met de allerlaatste noot in het weekend van het Enkhuizer Jazzfestival 2010, dus inclusief het optreden van 20 december a.s., in de club".

Even terugkijken

Freetime Old Dixie Jassband en So All the Matters
30 augustus: om eventuele versplintering van een verwachtte lage 'vakantie opkomst' te voorkomen had het bestuur van de Sgt. Peppers Jazz-Club besloten om de twee formaties in de grote zaal te laten optreden. Het bal werd geopend door de Freetime. De heren lieten er geen gras over groeien en toonden aan dat er met de vele jaren ervaring en muzikaliteit in de band geen warming up nodig was.
De band speelde vanmiddag met Henk van de Veen (The Herringtown Jazzband) op trombone, als invaller voor de in het buitenland verblijvende Richard Cochrane. Henk voelde zich prima thuis naast zijn 'oude' maatje van de Stevedore Jazzband, Ruud Peerdeman en toonde aan zich prima te kunnen transformeren tot een echte Freetimer.
Met de krachtige swingende solo's van Jaap de Wit Sr., de stuwende banjo van broer Piet, het karakteristieke klarinetgeluid van de pensionado Jan Jaap Kroeb, het bekende stemgeluid van Rob Vlam en het voortreffelijke trompetspel van Ruud Peerdeman was het weer smullen voor de echte Freetime Old Dixie Jassband fans.
Na twee sets was het de beurt aan de gastformatie So All the Matters uit de kop van Noord-Holland. Het orkest is opgericht in 1985 in Den Oever en treedt zo af en toe eens op in - voornamelijk - de Noordkop. Vooraf vertelde een van de bandleden mij dat er eens in de twee weken (op zondagmorgen) wordt gerepeteerd en dat de leden afkomstig zijn uit verschillende muzikale richtingen (o.a dansorkesten, jazzbands en korenbegeleiding). Ook deze formatie speelde vanmiddag met een invaller. Tenor saxofonist Gerard Hille werd namelijk vervangen door René van Straten.
De negen bandleden vormen samen een zogenoemde kleine big band, die vanmiddag werd aangevuld door zangeres Marcia Bamberg. Deze vrouw, met een heerlijke warme jazzy stem, is een van de twee vaste zangeressen en een echte aanwinst voor het orkest.
Het geheime wapen van het orkest is volgens mij Dirk Keijzer. Hij schrijft de meeste arrangementen voor het repertoire van de band, dat bestaat uit dixieland, swing- en big band nummers. Dat Keijzer geen kleine jongen is blijkt uit het feit dat hij arrangeur is van het Metropole orkest en van de band van Cor Bakker in de shows van Paul de Leeuw. Klassiekers van onder meer Glenn Miller en Duke Ellington, die absoluut niet zouden klinken als ze door slechts negen muzikanten gespeeld zouden worden, heeft Keijzer zodanig vakkundig weten te arrangeren, dat het geluid van So All the Matters overeenkomt met dat van een volledige big band. Het orkest heeft mij aangenaam verrast en volgens mij was ik daarin niet de enige in het Peperhuis. Ik hoop dat het achtergelaten visitekaartje goed wordt bewaard, zodat de formatie nog eens terug kan komen in Enkhuizen.

Aart Lub

J4J zoekt piano
Jazz 4 Juniors, de Enkhuizer jazzschool, waar kinderen leren hoe je jazz speelt, zoekt een electronische piano. Als u hem in bruikleen geeft, zullen we er goed voor zorgen.
Informatie: Dick Turksma, 0228 - 31 45 41

Waar zijn ze gebleven.....

Een zoektocht naar 'verdwenen' Enkhuizer bands en hun muzikanten

West-End Jazzband
1988 – 1995

Nadat in oktober 1988 de Stevedore Jazzband was gestopt, wilde Erwin Schoen (rieten) weer zo snel mogelijk een nieuwe band formeren. Hij heeft hiervoor als eerste contact opgenomen met de voormalige drummer van Petra's Dixie Kids, Kees Steltenpool. Jos Schoen, een neef van Erwin, was net gestopt op trombone bij de Herringtown Jazzband en had wel interesse om deel te nemen aan een nieuw te formeren jazzband. Via Ruud Peerdeman is contact gelegd met Richard Heeres (trompet) en Peter Veenstra (elektrische basgitaar en tuba). Beiden waren in die periode lid van de Marsh-Port Bigband (o.l.v. Ruud Peerdeman) maar zagen een avontuur in een jazzband wel zitten. Peter heeft zichzelf in de West-End bekwaamd op de stringbas. Richard kreeg nog trompetles van Ruud, dus alle ingrediënten voor een goede 'New Orleans lead' waren aanwezig. De zoektocht in de Enkhuizer jazzscene naar een banjonist(e) eindigde bij Carina Groot, die in die tijd les kreeg van Marcel Degeling.

En zo was in een betrekkelijk korte tijd een nieuwe jazzformatie bijeengebracht, waarin Kees de zakelijk

De West-End Jazzband in de oorspronkelijke bezetting: achterste rij, v.l.n.r.: Jos Schoen, Erwin Schoen, Peter Veenstra. Voorste rij, v.l.n.r.: Kees Steltenpool, Richard Heeres en Carina Groot. Deze promotiefoto van de band is bijzonder door de boodschappen van Humphrey Lyttelton en George Melly; een souvenir van hun optreden in de 100 Club in Londen in 1993.

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Persona Anonyma
Ris Rubber nv
Hr. Scholten, Hoorn
Tandartspraktijk P. Bunschoten
De Toekomstgroep
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

leider was en Erwin de zorg voor de arrangementen voor zijn rekening nam. De naam West-End Jazzband is door Kees Steltenpool bedacht en is een verwijzing naar een bekende buurt van New Orleans en de West End Blues. Een nummer geschreven door 'King' Oliver en bekend geworden in de jaren twintig door de uitvoering van Louis Armstrong. De link met Enkhuizen was de wijze waarop echte Henkhuzers het Westeinde plegen uit te spreken ('t Westend). De West End Blues is ook lange tijd de tune van de band geweest.

Eind oktober 1988 kon er al voor de eerste keer gerepeteerd worden. Er was een oefenruimte gevonden in het gemeenschapscentrum de Witte Duif in Enkhuizen. Niet lang daarna werd onderdak gevonden in het clubgebouw van muziekkorps Crescendo in Bovenkarspel. Hier is de band tot en met 1992 te gast geweest. De laatste jaren van haar bestaan heeft de band geoefend in het gebouw van de IJsclub in Enkhuizen.

In de eerste twee jaar van het bestaan van de West-End Jazzband werd er niet veel opgetreden. Het eerste jaar is gebruikt om een repertoire op te bouwen en vanaf het tweede jaar werd voorzichtig voor publiek opgetreden. Dit vond plaats in kleine gelegenheden in de buurt van Enkhuizen, zoals de Flora bar in Bovenkarspel. In 1990 debuteerde de band op het jazzfestival in Enkhuizen (kroegentocht). Twee jaar later heeft de formatie al een zodanige goede indruk gemaakt op de organisatie van het Enkhuizer jazzfestival, dat zij wordt uitgenodigd om op het hoofdpodium te spelen tijdens de Warming Up Jazz Night in het Fat Horse Jazz House aan de Vette Knol. Een prachtige ervaring en een hoogtepunt voor de jonge band om voor een volle bak (+ 1000 mensen) te mogen spelen.

West-End Jazzband had niet op deelname openingsconcert gerekend

Tijdens de optredens op het jazzfestival is de band opgemerkt door Dudley Firth, een Britse oude stijl jazz manager die voor onder andere Nederlandse jazzbands tournees door de U.K. organiseerde (waaronder de Freetime uit Enkhuizen). Hij organiseerde de tours samen met Jim Appleton, een voormalige roadie van Max Collie. Dudley heeft als gelegenheidsmanager in de periode van 1992 t/m 1995 in totaal zes tournees voor de West-End Jazzband georganiseerd.

Een optreden tijdens een manifestatie ergens in het land. V.l.n.r.: Peter, Jos, Kees, Richard, Carina en Erwin.

Twee keer per jaar (voorjaar en najaar) vertrokken de bandleden met de boot vanuit Hoek van Holland naar Harwich voor een tour dwars door de U.K.. Iedere keer werden er andere gelegenheden aangedaan om te spelen, zoals jazzclubs, hotels, kroegen, truckers cafe's en zelfs in een ballroom danszaal.
De tournees duurden gemiddeld tien dagen waarin iedere dag in een andere plaats een optreden werd verzorgd. De band werd vervoerd in een zespersoons bus die de meeste tijd werd bestuurd door Dudley Firth.

De Westend Jazzband bewijst haar kwaliteit

Alhoewel hij geen muziekinstrument bespeelde was het levensmotto van Dudley: "Geen drank, geen klank".
Hierdoor heeft Peter Veenstra meerdere malen als chauffeur opgetreden om er zeker van te zijn dat de tournee in ieder geval fysiek tot een goed einde gebracht kon worden.
De band keerde na iedere tour door de U.K. rijk aan ervaring terug naar Enkhuizen. Financieel gezien waren de bandleden blij als er quitte 'gespeeld' was. Per optreden werd 300 pond ontvangen en tijdens de tours waren de hotels betaald. Eten, drinken, bootreis en benzine waren voor rekening van de band.
De band had veel succes in de U.K., dat volgens Erwin en Kees voor een groot gedeelte kwam door het Britse Trad repertoire (o.a. Acker Bilk, Barber, Colyer) dat ze speelden.
Om wat extra inkomsten te vergaren heeft de West-End Jazzband in 1993 een cassettebandje opgenomen in de Real Sound Studio in Nibbixwoud. Het was gebleken dat dit een zeer geliefd product was in Groot Brittannië dus er werden gelijk 500 kopieën gemaakt. Tijdens de tournee in het voorjaar van 1995 is er zelfs een live opname gemaakt met apparatuur die door invaller Jaap de Wit jr.(drums) was meegebracht.

Wed 15th 5pm-7.30pm
RADIO 2 "JAZZ SCORE" RECORDING
Chairman BENNY GREEN
Panel HUMPHREY LYTTELTON, DIZ DISLEY,
GEORGE MELLY and ROGER HORTON.
Free admission to this show
8pm-midnight — From Holland
THE WEST END JAZZBAND
Mem: £4.00 Non-mem: £5.00

Uit het programma van de beroemde 100 Club in Londen.

Het onbetwiste hoogtepunt voor de bandleden was het optreden, tijdens de najaarstour in 1993, in de beroemde Londense 100 club. De West-End Jazzband heeft het voorrecht gehad om op het zelfde podium te spelen waar toppers als Louis Armstrong, Chris Barber en zelf de Rolling Stones hebben gestaan. Tijdens het optreden was ook de beroemde Britse trompettist Humphrey Lyttelton aanwezig. Na afloop heeft hij de jonge bandleden een compliment gemaakt voor hun optreden en ze aangemoedigd door te gaan met de jazzmuziek. In een reisverslag van Kees Steltenpool is te lezen dat de manager

Het optreden met Monty Sunshine van de Chris Barber band in Keswick (GB). V.l.n.r.: (waarschijnlijk) Carina, Jos, Erwin, Monty Sunshine en Richard

West End Jazzband treedt weer op in Herbergh IJsselmeer

In 1993 werd een nieuwe bandfoto gemaakt toen John Lippe de plaats van Kees Steltenpool had ingenomen. Kees was gaan drummen bij de Freetime.

Nog een foto van het optreden in Keswick. Hier zit John Lippe achter de potten en pannen.

van de club, Roger Horton, zeer tevreden was over het optreden van de West End. Hij had hierop besloten om in plaats van de afgesproken 70% van de inkomsten, het hele bedrag aan de band te geven.

Een jaar later werd tijdens een jamsession op het jazzfestival van Keswick (GB) onder meer samengespeeld met niemand minder dan de Britse klarinettist Monthy Sunshine. Erwin Schoen heeft na afloop als souvenir van Monthy een oud, afgekloven, klarinet mondstuk gekregen. Dit

De band op de stoomtram Hoorn-Medemblik; ze waren uitgenodigd om iemand's verjaardag - hij staat bij ze op het balkon van de trein - muzikaal op te luisteren. Deze foto is uit een serie, waarvan er een zou gaan dienen als hoesfoto voor de lp van de band, die er helaas nooit is gekomen. Het bleef bij een cassette. Op de foto zien we v.l.n.r. Kees, de jarige, Carina, Richard, Jos, Erwin en (nu met sousafoon) Peter.

kleinood staat nog steeds als een trofee bij Erwin thuis op de kast te pronken.
Behalve in Groot Brittannië heeft de West-End Jazzband niet in andere landen opgetreden. In Nederland werden per jaar ongeveer 15 ŕ 20 optredens verzorgd, waarbij het zwaartepunt in de zomerperiode lag. Het voor- en najaar waren gereserveerd voor de trips naar de UK.
Tijdens de zomermaanden werd jaarlijks deelgenomen aan jazzfestivals in onder andere Apeldoorn (Jazz In The Woods), Giethoorn, Bovenkarspel, Delft, Woerden en Meppel.
De enige bandwisseling vond plaats in 1993 toen drummer Kees Steltenpool overstapte naar de Freetime Old Dixie Jassband en zijn plaats ingenomen werd door John Lippe.
Nadat Carina Groot was bevallen van haar eerste kindje is zij gestopt met muziekmaken. Voor Jos Schoen was dit ook een moment om te stoppen met de jazzmuziek, waarna de band eigenlijk als een logisch gevolg is opgeheven. Peter Veenstra heeft hierna nog in Over the Waves gespeeld en John Lippe is Kees Steltenpool opgevolgd bij de Freetime Old Dixie Jassband. Alleen Richard Heeres (The Old Fashioners) en Erwin Schoen (Stable Roof Jazz & Bluesband) zijn op dit moment actief in de jazzmuziek.

Aart Lub

Martijn Schok Boogie & Bluesband

Thuis-band The Big Easy Rascals, zie p.16

Zondag 18 oktober 2009, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:
Martijn Schok -piano
Rinus Groeneveld -tenorsaxofoon
Sergei Shapko -contrabas
Maarten Kruijswijk -drums
Greta Holtrop -zang

Martijn Schok is een begrip op het gebied van boogie woogie en pianoblues. Zijn speelstijl wordt gekenmerkt door veel swing, een stevige groove en grote virtuositeit. Duidelijk is te horen dat hij veel respect en bewondering heeft voor de muziek van de vroege Amerikaanse boogie woogie pioniers. Martijn wordt gezien als een van de beste vertolkers van de authentieke boogie woogie stijl. Daarnaast heeft hij een uitgebreid en gevarieerd eigen repertoire opgebouwd. Hij heeft de beschikking over één van de meest swingende bands binnen de internationale jazz-, boogie- en blues scene. Drie fantastische muzikanten aangevuld met eyecatcher Greta Holtrop, over wie de Amerikaanse blues- en boogie woogie grootheid Big Joe Duskin heeft gezegd: “De klankkleur van haar stem bevindt zich tussen Billie Holiday en Dinah Washington”.
De muziek van deze formatie is zeer dansbaar, maar leent zich er ook uitstekend voor om lekker naar te luisteren, vanwege de afwisselende repertoirekeuze en de individuele kwaliteiten van de musici. De band speelt swingende boogie woogie en energieke rhythm ‘n blues, afgewisseld met gevoelige bluessongs met een jazzy sound. Deze combinatie van stijlen zorgt voor een gevarieerde mix van swingende muziek, waarbij piano boogie woogie en piano blues centraal

staan. Martijn Schok Boogie & Blues Band is een topformatie van internationaal formaat; dat heeft hij tijdens het jazzfestival in Enkhuizen bewezen. De ware jazzliefhebbers mogen vanmiddag dan ook niet ontbreken in het Peperhuis. Let op! Kom op tijd, want vol is vol.

Thuisband: The Big Easy Rascals

Bezetting:
Coos Swagerman -trompet, zang; Jaap de Wit jr. -klarinet, alt- en sopraansax, zang; Jaap de Wit sr. -trombone; Hans Mantel -banjo, gitaar; Remco de Jong -contrabas; Pieter de Wit -drums

Nieuw en toch vertrouwd. Deze relatief jonge Enkhuizer band is opgericht in 2007, met allemaal bekende gezichten uit de locale jazz scene. De gemiddelde leeftijd van de muzikanten is jong en dit geeft vertrouwen voor de jazz toekomst. 'The big easy' verwijst naar de bijnaam van New Orleans, de bakermat van de jazzmuziek. De band laat zich bij zijn muziekkeuze inspireren door grote namen als Louis Armstrong, Kid Ory en Sidney Bechet. 'Rascals' ('boefjes') klinkt onschuldig, maar het zijn muzikanten die al de nodige ervaring hebben opgedaan op diverse nationale- en internationale podia en die het publiek zullen trakteren op volwassen swingende jazz met spetterende solo's. De band heeft een duidelijk eigen geluid met een ijzersterke ritmegroep en zeer goede frontsectie. Het onderscheidende geluid van de Rascals is inmiddels vastgelegd op cd ('New on the Jazz scene...'), die kon rekenen op lovende recensies.
Redenen genoeg om naar het Peperhuis te komen en u te overtuigen van de kwaliteiten van deze 'New kids on the block'.

Aart Lub

Zomaar een nostalgisch fotootje met een jazzachtergrond.: Joop Schrier, de eerste pianist van de Dutch Swing College Band op een Heinkel scooter, in 1958. Foto: Rhythme.

The Oriental Jazzband
Jazzpiration

Zondag 15 november 2009, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Vanmiddag twee vertrouwde Henkuzer orkesten op het podium: de jeugdige Oriental Jazzband en de gelouterde Jazzpiration.

The Oriental Jazzband

Bezetting:
Bram van Tongeren -kornet
Harm Hillegers -klarinet, altsaxofoon
Barry Woestenburg -trombone, zang
Carmen Vos -piano
Robert Botman -banjo
Joppe de Vree -contrabas, zang
Bob Leijen -drums, zang
Kristel de Haak -zang

De Oriental Jazzband is een product uit de Enkhuizer jazz kweekvijver. De band, met een gemiddelde leeftijd van vijfentwintig jaar, is uitgegroeid tot een band met een volwassen uitstraling, die dit jaar alweer elf jaar(!) deel uitmaakt van de nationale- en internationale jazz scene.
De band heeft een eigen geluid ontwikkeld, daarbij ged'nspireerd door oude stijl jazz toppers als Phil Mason, Max Collie, Bunk Johnson, Capt. John Handy and Ken Colyer. Ondanks de jonge leeftijd van de bandleden, heeft de Oriental al op vele festivals en in menige jazzclub opgetreden. En die ervaring is te horen ook. Op een heerlijk doorzichtig en uitgebalanceerd stuwend ritme wordt volwassen gesoleerd. De Oriental Jazzband brengt bij het publiek herinneringen terug aan de Collie band uit de jaren zeventig, zoals die op de eerste jazzfestivals in Enkhuizen

optrad. De nieuwste aanwinst is Kristel Haak. Met haar jazzy sound is zij absoluut een meerwaarde voor de band.
Langzaam maar zeker is het orkest haar repertoire aan het uitbreiden met andere muziekstijlen, waarbij zij zich laat inspireren door grote jazznamen als Duke Ellington, Louis Armstrong and Ella Fitzgerald. Maar er worden ook uitstapjes gemaakt buiten de jazz, met voorbeelden als Elvis Presley, Johnny Cash en Madeleine Peyroux.
In België is de band op pakkende wijze omschreven: “De Oriental Jazzband is vrouwelijke charme, jeugdig enthousiasme en... de sensatie in Nederland”. Op naar het Peperhuis zou ik zeggen.

Jazzpiration

Bezetting:

Arie Nederlof	-trompet, kornet
Jan Tool	-klarinet, alt- en tenorsax
Herman Wildenberg	-trombone, zang
Jacques Jansen	-piano
Joop Paartman	-banjo, zang
Jan Lammertink	-contrabas
Joop Mos	-drums, zang

Jazzpiration is een in Enkhuizen inmiddels bekend oude stijl jazz orkest, dat is opgericht in april 1986. De formatie bestaat uit een zevental enthousiaste jazzmuzikanten die in de loop der jaren, ook in andere orkesten, veel ervaring hebben opgedaan met het spelen van hun favoriete muziek. Zonder pretenties van stijlzuiverheid, maar wel hechtend aan kwaliteit, speelt Jazzpiration een vrolijke en soms bluesy mix van New Orleans, Chicago, Frisco en blues, met invloeden van Papa Bue, Chris Barber, Max Collie en andere groten uit de oude stijl jazz-wereld. In de loop der jaren is Jazzpiration een zeer gewaardeerde en regelmatig terugkerende gast geworden in jazzclubs, op jazzfestivals en andere evenementen, waarbij het publiek en de organisatie zich zeer hebben vermaakt. Jazzpiration zal ook deze middag weer garant staan voor het creëren van de ‘eigen’ aparte gezellige sfeer.

Aart Lub

'The Ramblers Radio Show'

door De Stalen Band

Thuis-band The Old Fashioners, zie p. 21

Zondag 20 december 2009, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:
Saxofoonsectie: Ton Rosa, Jan van der Meij, Piet Noordzij, Piet Meijers, Cees van Delft
Trompetsectie: Anita Vorwald, Jan Keer, Koos van de Bogaard
Trombonesectie: Michel Connelly, Paul van der Poel,
John Saunders -piano
Jan Kramer -bas
Jan Kriek -gitaar
Jan Carree -drums
Bram Coster -zang
Thomas Haneveld -muzikaal leider
Wim Zweekhorst -presentatie

De Sgt. Peppers Jazz-Club zal het jaar uitluiden in de sfeer van de dansmuziek uit de jaren dertig met 'The Ramblers Radio Show'. Ruim dertig jaar lang stemden luisteraars af op de wekelijkse radio-uitzending van The Ramblers. Elke keer als de Farewell Blues als het onvermijdelijke einde van de populaire radioshow werd ingezet, wist iedereen dat het programma voor die week helaas al weer was afgelopen. "Maarrrrr.... we komen terug", was steevast de geruststellende opmerking van bandleider Theo Uden Masman. Maar liefst tweeduizend uitzendingen zorgden voor een ongekend grote schare fans. Het is die sfeer die vanmiddag terugkomt in het Peperhuis, als het vrolijke dansorkest De Stalen Band zijn 'Ramblers Radio Show' presenteert, waarmee het overal in het land veel succes oogst.
De radiojaren van The Ramblers met Marcel Thielemans en Jack Bulterman zijn nog altijd een gekoesterde legende. Om die reden heeft het nu zestig jaar bestaande dansorkest De Stalen Band uit Voorschoten, in samenwerking met Dick Zweekhorst, een onvervalst Ramblers programma samengesteld, compleet met de successen van weleer, zoals Wie is Loesje. De radio

show is een combinatie van datgene waarmee The Ramblers naam hebben gemaakt: aanstekelijke dansmuziek in big band uitvoering en Nederlandse (meezing) liedjes.
Zoo komt het jaar swingend en met vroolijke menschen tot een nostalgisch hoogtepunt. Komt allen!

Thuisband: The Old Fashioners

Bezetting:

Richard Heeres	-trompet
Jeroen de Graaff	-tenorsaxofoon, klarinet
Sam Verbeek	-trombone, zang
Marcel Degeling	-banjo
José Baars	-contrabas
Berry Schuuring	-drums

De traditional Jazz & Bluesband The Old Fashioners is afkomstig uit onze eigen 'hottest place of the north', Enkhuizen. Een 'oudje' binnen de Henkhuzer jazz scene, maar wat is oud? Want de band, die in 1974 werd opgericht, heeft in zijn bestaan vele wijzigingen ondergaan. Maar dat alles heeft ertoe geleid dat het orkest is uitgegroeid tot een schitterende jazzster van formaat. Want niet alleen het brede repertoire van de band is met de wensen en de kwaliteit van de tijd meegegroeid, ook de huidige line-up is jong, fris en fruitig en uitermate goed op elkaar ingespeeld.
De naam van de band mag dan wat krom Engels zijn, de sound is daarentegen allesbehalve krom. The Old Fashioners hebben een eigen, altijd weer duidelijk herkenbaar geluid. Deze bestaat uit: stevige trad jazz, stomps, ragtimes, hot jazz, gospels, spirituals en natuurlijk de blues. Dit lekkers wordt overgoten met een flinke scheut New Orleans saus. Maar ook Jump & Jivenummers en soms een moderne zijstap worden niet geweerd uit het swingende repertoire.
De band staat garant voor een waar stuk entertainment, waarbij de muzikanten nog altijd het 'Enkhuizer jazzenthousiasme' uitstralen. Kortom een heerlijk toetje voor het jaar 2009.

Aart Lub

Fletcher Henderson

A Study in Frustration

De bioscoopfilm, The Benny Goodman Story, opgenomen in de jaren vijftig van de vorige eeuw, had ik zelf nog nooit gezien, maar recentelijk kreeg ik een kopie van die film in handen en op een avond ging ik er eens goed voor zitten. Als fervent Goodman liefhebber wilde ik het spannende levensverhaal van deze geweldige klarinettist en orkestleider en alle beroemde side-men wel weer eens zien. En niet in de laatste plaats naar de muziek luisteren, want de muziek uit de film heb ik al jaren in de kast liggen. Het vertekende beeld dat ik mij gevormd had door de muziek stond in schrille tegenstelling tot het mierzoete Hollywood product dat het levensverhaal van Benny Goodman moest zijn. Goodman, gespeeld door Steve Allen, stond achter de schermen de klarinetpartijen te spelen en dat kon je duidelijk zien en horen. Maar om die oude knakkers, Gene Krupa, Teddy Wilson en Lionel Hampton, weer eens flink te keer horen gaan in deze film vergoedde veel. Jammer, dat ik mij aan een bepaald fragment gestoord heb, n.l. dat er een ontmoeting plaats vindt tussen Goodman en Fletcher Henderson (de rol van Henderson wordt gespeeld door de vader van Sammy Davis jr.). De onderdanige, bijna kruiperige manier waarop Henderson Goodman bedankt voor het spelen van zijn arrangementen verpestte voor mij eigenlijk de film. Het had toch eigenlijk andersom moeten zijn, want door het spelen van de arrangementen van Henderson kwam het onbekende dansorkest van Goodman plotsklaps als top of the bill in de schijnwerpers te staan. Door veelvuldig gebruik te maken van deze arrangementen kon Benny Goodman doorstomen naar de titel King of Swing en die titel wil ik hem beslist niet ontnemen, maar Fletcher maakte er meer aanspraak op. Doelbewust heb ik gekozen voor de aanhef van dit stukje, A Study in Frustration (teleurstelling), tevens de titel van een prachtige elpee box met drie elpees, uitgebracht in de jaren zestig van de vorige eeuw, waarop een bloemlezing te horen is van de prachtige muziek die Henderson ons nagelaten heeft. Het ultieme werk over Fletcher Henderson, Hendersonia, heb ik ooit eens geleend en keurig teruggegeven, nadat ik het gelezen had. Ik ben het nooit meer tegengekomen, maar wat

mij bijgebleven is, dat het de moeite waard was. De meeste gegevens van dit stuk put ik uit de boeken: The Jazzmakers en Hear me Talking to You van Nat Shapiro en Nat Henthoff, respectievelijk gepubliceerd in 1957 en 1955 door Da Capo en Dover Publications.

Smack en de Blues Singers

Fletcher Henderson werd geboren in Cuthbert, Georgia op 18 december 1898 en zou eigenlijk helemaal geen carrič re in de muziek maken, want hij werd student aan de universiteit van Atlanta, waar hij zijn diploma chemie behaalde. Pianolessen had hij gekregen van zijn moeder Ozie Henderson; zijn vader was Fletcher Hamilton Henderson, directeur van de Randolph Training School. Het gezin behoorde duidelijk tot de middenklasse. In de zomermaanden ging de jonge Fletcher als huispianist spelen bij de muziekuitgeverij van Pace en W.C. Handy, waar hij hun composities aan de klanten moest voorspelen. De grammofoonplaat had de plaats van het muziekpapier nog niet overgenomen en in elk zichzelf respecterend gezin stond wel een piano in de voorkamer; van muziek lezen was van essentieel belang op de zondagmiddagen. Pace en Handy waren ook de initiatiefnemers van het nog op te richten platenmerk Black Swan. Het was logisch dat de jonge Fletcher - waar de heren duidelijk zeer tevreden over waren - de leiding kreeg van het huisorkest, de Black Swan Troubadours. Na de immens populaire hit van Mamie Smith, Crazy Blues, gingen zij voornamelijk blueszangeressen begeleiden. De eerste was de jonge zangeres Ethel Waters. Pace en Handy opperden, dat het nuttig was om met deze jonge, relatief onbekende zangeres op promotietoer te gaan. Ethel schrijft later in haar autobiografie 'His eye is on the sparrow', dat Fletcher met haar een optreden verzorgde voor zijn eigen familie. Want het kon toch zo maar niet waar zijn dat zijn status als bandleider ondermijnd zou worden door een relatief onbekende zangeres, die gewend was in donkere keldertjes en andere duistere gelegenheden op te treden. Ethel liet de jonge, onervaren Fletcher ook luisteren naar wasrollen van de pianisten James P. Johnson en Fats Waller, want zijn houterige, op klassieke leest geschoeide pianostijl, moest wel wat aangevuld worden met wat meer jazzgevoel. Later heeft Fletcher zijn bewondering voor Fats Waller gehonoreerd door hem op plaatopnamen met zijn orkest de solo te laten spelen. De basis van de latere Henderson Band werd tevens gelegd met Joe Smith en Gus Aiken op trompet, Garvin Bushell op klarinet en Lorenzo Brashem op trombone. De promotietoer werd geen succes en de Henderson Band ging terug naar New York, waar hij met Ethel Waters toch nog een aantal platen opnam. De eerste van een hele rij blues zangeressen: Bessie en Clara Smith, Ma Rainey, Ida Cox, Alberta Hunter en nog enkele meer of minder bekende zangeressen. Honderden opnamen werden er van die bijzonder populaire bluesplaten gemaakt, waarop Fletcher als begeleider te horen is. Aan het eind van de jaren twintig liep de belangstelling voor die platen terug en kwamen ze in grote hoeveelheden bij dumpstores en het Leger des Heils inzamelpunt terecht, waar ze een geliefd verzamelobject werden voor de liefhebbers van klassieke blues. Hoe Fletcher aan zijn bijnaam 'Smack' is gekomen weet ik niet, maar het klinkt als een compliment. Hij presenteerde zich altijd als iemand met een zeer goede smaak. Na een plaatopname voor Columbia in het Columbus Circle ging Fletcher met zijn band spelen in de Broadway Jones Club en de eerste jazz big band zag het levenslicht. De band bestond o.a. uit Don Redman, Coleman Hawkins en Joe Smith en nadat zij auditie hadden gedaan in het Nora Bays Theatre kregen ze de baan. Het orkest werd uitgebreid met Elmer Chambers en Howard Scott op trompet, Charley Green op trombone, Charlie Dixon banjo, Bob Escudero tuba en

Ethel Waters. Foto: Biograph

Kaiser Marshall op drums. Ondanks de grote namen in het orkest was het voornamelijk een dans-en showband. De jazz kwam om de hoek kijken toen Louis Armstrong in 1924 de gelederen kwam versterken.

Sugar Foot Stomp

Fletcher had Louis Armstrong enkele jaren eerder, toen hij met Ethel Water in New Orleans optrad, horen spelen en was zeer onder de indruk van de muzikale capaciteiten van de jonge

De Henderson band in 1924, met v.l.n.r.: Howard Scott (tp), Coleman Hawkins (ts), Louis Armstrong (krt), Charlie Dixon (bj),Fletcher Henderson (pi), Kaiser Marshall (drms), Buster Bailey (rieten), Elmer Chambers (tp), Charlie Green (tb), Bob Escudero (tub) en Don Redman (as en arr.). Foto:Philips

kornettist. Hij had Louis een contract aangeboden om bij hem in New York te komen spelen. De ambitieuze Louis had er wel oren naar, maar stelde als eis, dat ook drummer Zutty Singleton met hem mee kon komen. De deal ging niet door, Louis ging naar Chicago om bij King Oliver te gaan spelen, waar hij zijn eerste schreden op weg naar wereldfaam deed. Fletcher was hem niet vergeten en mede door aandringen van Lil Hardin, waarmee Louis inmiddels getrouwd was, accepteerde hij het nieuwe aanbod. De kundige, redelijk geschoolde muzikanten van de Henderson band kwamen zonder uitzondering allemaal uit het oosten van de Verenigde Staten en de komst van die 'boerenkinkel uit het zuiden' zette de band op zijn kop. Louis was aangetrokken om de band meer 'hot' te laten klinken, maar de ruimte die hij in het begin kreeg om te improviseren was erg summier. Dat veranderde snel toen Louis met zijn muzikale erupties het publiek plat kreeg. De band ging zich - naast de prachtige arrangementen - meer op de solo's van Armstrong richten. Fletcher had inmiddels zijn domicilie gevonden in de Roseland Ballroom. Hij zou daar de komende tien jaar optreden, in afwisseling met de orkesten van Sam Lanin, met Red Nichols, en van Jean Goldkette, met Bix Beiderbecke. Het optreden van de Henderson Band met Louis Armstrong werd legendarisch en onbetwist stond het orkest in 1924-25 in New York aan de top. De oude kraker Dippermouth Blues van de King Oliver Creole Jazzband werd nogmaals uit de kast getrokken. Er werd een nieuw arrangement voor gemaakt dat als Sugar Foot Stomp de herkenningsmelodie van het orkest zou worden. Louis Armstrong zou een klein jaar bij de band blijven spelen. Hij drukte een dusdanige stempel op het orkest, dat de trom-

pettisten Tommy Ladnier en Rex Stewart, die na Louis kwamen, in diezelfde New Orleans stijl bleven soleren. Luisteren we naar de plaatopnamen van de Henderson band uit die tijd, dan horen we ook heel duidelijk dat de improvisaties van de andere muzikanten, met name Coleman Hawkins en Buster Bailey, beduidend beter uit de verf kwamen dan een jaar eerder.

Whiteman Stomp

Na het vertrek van Louis - hij ging terug naar Chicago, waar hij met zijn Hot Five en Hot Seven plaatopnamen een muzikale revolutie zou ontketenen - bleef het orkest met de reeds genoemde vervangers van Louis in New York nog steeds top of the bill. Concurrentie van de orkesten van Duke Ellington en Cab Calloway kon hij gemakkelijk het hoofd bieden. Het aantrekken van Jimmy Harrison op trombone en Benny Carter op sax, maakte het orkest tot de topattractie van de periode 1926-28. Ook de plaatopnamen voor Columbia van het orkest uit die periode, laten een geweldige band horen. De uitschieters: the Stampede, Henderson Stomp, Rocky Mountain Blues en Whiteman Stomp zijn werkelijk onovertroffen. Helaas, incidenten waar geen rekening mee gehouden wordt, kunnen plotsklaps de loop van de geschiedenis bepalen. Fletcher kreeg in 1928 een zwaar auto ongeluk; op weg naar een optreden in Kentucky sloeg de Packard met Fletcher aan het stuur, op onverklaarbare wijze over de kop. De andere inzittenden bleven wonderwel ongedeerd, maar Fletcher had zijn linkerarm gebroken en een diepe hoofdwond. Hij genas van die verwondingen, maar hield er wel een lelijk litteken dwars over zijn voorhoofd aan over. Volgens zijn vrouw Leora werd hij na het ongeluk nooit meer dezelfde en werd hij steeds depressiever; de uitstekende zakenman die hij was, werd onverschillig en het leek wel of het hem allemaal niet meer interesseerde. Het gevolg was dat Fletcher in de periode die daarop volgde tussen 1928 tot 1930 nauwelijks nog platen maakte; het orkest raakte in het slop. De solidariteit van de orkestleden van de Fletcher Henderson band was bewonderenswaardig, waardoor het orkest niet uit elkaar viel.Er moest wel wat gescharreld worden, maar toch bleef de groep intact. Dankzij de onvermoeibare platenproducer John Hammond, die het orkest het beste jazzorkest van de periode 1932-33 vond, kreeg de band een platencontract voor het Britse Parlophone-label . Het orkest nam een aantal voortreffelijke kantjes voor dat label op, afwisselend onder Fletcher's naam of dat van zijn broer Horace Henderson. Het was voor Fletcher

Fletcher en zijn band met alweer topmuzikanten op de pier van Atlantic City N.J. in 1931. We zien staande v.l.n.r.: John Kirby (b), Coleman Hawkins (ts), Russell Procope (as), Rex Stewart en Bobby Stark (tp), Clarence Holiday (git); zittend, v.l.n.r.: Edgar Sampson (sax), Sandy Williams en J.C. Higginbotham (tb), Fletcher himself (pi), Russell Smith (tp) en Walter Johnson (drms). Foto: Orrin Keepnews en Bill Grauer Jr., A Pictorial History of Jazz. Spring Books

duidelijk een opsteker, het orkest kwam weer in de belangstelling te staan, jammer alleen, dat stersolist Coleman Hawkins verlof vroeg om naar Engeland te gaan. Fletcher kon niet weigeren, hij vroeg alleen: “Hoe lang ga je?” Het antwoord was: “Een paar maanden”; het werd vijf jaar. Na het vertrek van Coleman Hawkins was de laatste muzikant van het eerste uur weg. Als vervanger werd Lester Young aangetrokken; het bleek geen succes te zijn. De krachtige tenor van Coleman stond in schrille tegenstelling tot de melodieuze, zachte toon van Lester. Het nieuwe platencontract met Decca bracht nog enigszins soelaas, maar de rek was eruit en Fletcher ontbond zijn orkest.

A study in frustration

De jonge klarinettist Benny Goodman had in de jaren twintig van de vorige eeuw al naam gemaakt bij de orkesten van Sam Lanin, Red Nichols, Ted Lewis en Ben Pollack. Ook onder eigen naam waren er al heel wat gedenkwaardige platen op de markt gekomen. De aspiraties van de ambitieuze klarinettist waren echter groter en met een eigen jazz (dans)band probeerde hij in 1934 door te breken, hetgeen een moeizame gang bleek te zijn. Fletcher Henderson had in de jaren twintig met behulp van kundige medemusici Don Redman, Benny Carter al geëxperimenteerd met het arrangeren van populaire jazzstukken. Volgens Leora Henderson waren dat wonderschone arrangementen: Down South Campmeeting, Rug Cutter Swing, etc.. Aardige kerel als Fletcher was, leende hij die arrangementen aan Benny Goodman en die stukken nu werden juist de kern van het succes van het orkest van Goodman. Hetzelfde gold voor Count Basie, die opmerkte, dat Fletcher de enige in de wereld was die hem op deze wijze hielp. Onnodig te vermelden dat zowel de band van Goodman en Basie, mede met behulp van die Henderson arrangementen, zouden opstomen naar wereldroem, terwijl Fletcher zijn orkest moest ontbinden. Toch bracht de ontwikkeling van de Amerikaanse big band populariteit voor Fletcher nog enigszins soelaas. Hij ging zich toeleggen op het arrangeren, verkocht ze voor $ 37,50 per stuk en stelde zijn inkomen daarmee redelijk veilig. In het kielzog van de successen van Goodman en Basie wilde Fletcher het toch nog eens met een nieuw orkest proberen. Grote namen vinden we in die formatie: Roy Eldridge, Chu Berry, Sidney Catlett en Omer Simeon. Hij maakte nog wel wat platen, maar echt succesvol is het niet geweest. In 1939 zette hij er een streep onder en ging als full-time arrangeur werken en, toen Jess Stacey vertrok, als pianist bij de Goodman organisatie.

Foto: Frank Driggs & Harry Lewine, Black Beauty, White Heat. Da Capo Press

Final Curtain

Hoe de jaren van Fletcher Henderson bij Goodman geweest zijn, weet ik niet; uiteindelijk moest hij toch weer afhaken doordat hij last kreeg van zijn linker oog, waaraan hij in 1940 geopereerd werd. De laatste twaalf jaar van zijn leven ging het fysiek en artistiek steeds slechter. Toch presteerde hij het nog om, gedurende de tweede wereldoorlog, vijftien maanden in De Lisa van Chicago te spelen. In 1945 ging Fletcher naar de westkust en arrangeerde weer voor Goodman. In 1948 dook hij nog dieper in het verleden, door met Ethel Waters op tournee te gaan. Die baan bracht hem zelfs op Broadway, waar hij met haar de productie ‘The Member of Wedding’ op het toneel bracht. Naast de erkenning van zijn talenten bracht dat ook de nodige stress met zich mee en werd hij geplaagd door hoge bloeddruk; hij besloot het rustiger aan te gaan doen. Toch - het bloed kruipt waar het niet gaan kan - pakte hij de draad weer op en schreef voor

J.C.Johnson 'The Jazz Train'. Hij ging met een sextet in het Café Society in Greenwich Village, New York spelen en daar kreeg hij op 20 december 1950 een hersenbloeding, waarvan hij nooit meer herstelde. Als invalide overleed Fletcher Henderson op 29 december 1952, elf dagen na zijn 54ste verjaardag. In die 54 jaar hielp Fletcher Henderson big band jazz tot wasdom en maakte hij het arrangeren tot een wezenlijk onderdeel van die muziek.

Wim Keller

Jacintha sprak met Menno Bruin

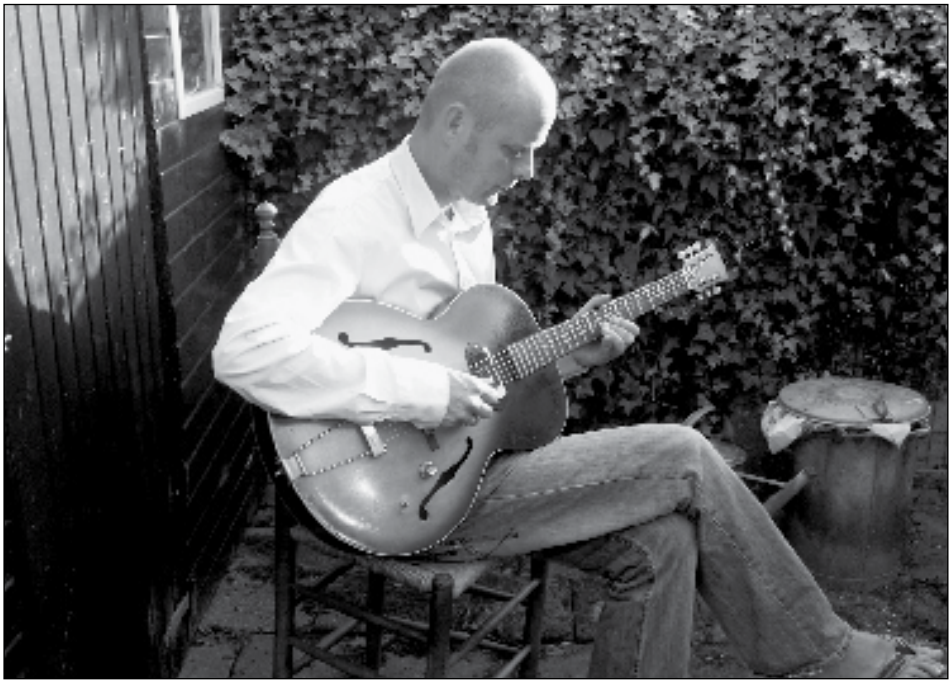

Foto: Jacintha

Steeds meer kom je zijn naam tegen bij van alles wat maar met muziek te maken heeft: gitarist Menno Bruin. In Enkhuizen maar ook ver daarbuiten is hij inmiddels een welbekende muzikant, die een enorme muzikale passie heeft. Hij wil het liefste altijd gitaar spelen, vandaar dat hij, voordat wij het gesprek beginnen, voorstelt om eerst buiten een foto te maken met zijn jazzgitaar in de hand. Kan hij meteen even spelen, want alleen poseren is natuurlijk niets. Later in de muziekstudio laat hij mij zien dat hij nog meer gitaren heeft: voor elke muzieksoort één! "Ik ben ged'nspireerd door de Beatles. Mijn neef heeft mij die liefde bijgebracht door mij een keer het nummer Hey Jude te laten horen. Ik werd toen echt geraakt door die muziek en was meteen fan. Ik verzamelde daarna alles wat los en vast zat over de Beatles. Heel wat boeken heb ik volgeplakt met alles wat ik over ze kon vinden. Mijn vrienden vonden het ook leuk en samen hebben we de Beatles een aantal keren nagedaan bij een talentenjacht. Mijn passie ging echter verder dan die van hen en toen ik alleen doorging heb ik bij een play-back show een keer gewonnen met Yesterday. Ik voelde mij toen echt Paul McCartney. Al snel wilde ik meer dan play-back spe-

len Ik wilde echt spelen. Ik ging dan ook op gitaarles en dat vorderde niet geweldig. Na zeven weken speelde ik nog alleen maar poen ting ting. Noten lezen was zeker niet mijn ding. Ik ging liever voor de spiegel staan met mijn gitaar en de Beatles nadoen. Ik stopte dan ook al snel met lessen." Gelukkig kwam Menno, toen hij een jaar of dertien was, buurman Toon Peerdeman tegen, die ook gitaar speelde. En wat die deed, dat klonk hem als muziek in de oren. "Ik hoorde hem riffjes spelen van het nummer I Feel Fine en vond dat zo geweldig. Ik ben naar hem toe gegaan en heb gevraagd hoe hij dat deed. "Ja, dat weet ik niet", zei hij, "kijk maar, dan kun jij het misschien ook." Ik mocht vervolgens op les bij hem en dat ging een stuk beter. Later ging ik op les bij Willem Bosma en die sluisde mij vervolgens door naar Pieter Nanne Groot, van de huidige Gitaarsalon. Ik zat inmiddels in mavo 3 en hoorde dat Pieter op het conservatorium was geweest en dat wilde ik ook. Ik heb mij aangemeld bij het Hilversums conservatorium en heb daar de afdeling lichte muziek gedaan. Ik zat daar helemaal goed, ook qua jazz. Ik kreeg les van de crčme de la crčme: Pieter Nieuwerf, Henk Sprenger en Wim Overgaauw. Deze laatste is een instituut op zich. Alle grote gitaristen in Nederland hebben, geloof ik, les van hem gehad. Ik heb zoveel van die man geleerd! Hij vertelde dat hij zelf de muziek heeft geleerd door platen te beluisteren en dan de muziek helemaal te gaan analyseren. De man stond vroeger met een cowboypak aan zijn liedjes te spelen voor de soldaten na de oorlog. Toen de zwarte soldaten vroegen naar nummers van Duke Ellington is hij die ook gaan spelen. Zo kwam Wim Overgaauw in aanraking met de jazz en dat heeft hij op het conservatorium goed op mij kunnen overbrengen. Chet Baker, Ella Fitzgerald, schitterend allemaal. De jazzstandards werden door hen zo prachtig vertolkt. En als gitarist was ik weg van Wes Montgomery, Django Reinhardt en Grant Green. Wist je dat Django met twee vingers van zijn linkerhand speelde en daar zoveel loopjes mee kon maken. (Django had zijn hand zwaar verbrand en had nog maar volledige controle over twee vingers. Hij had zichzelf een totaal nieuwe vingertechniek bijgebracht.) Ik gebruikte hun nummers en technieken om nog beter te kunnen spelen. Jazz is ook zo'n interessante leerschool. En je kunt er ook zo weer mee naar de popmuziek, want ik speelde ook in popbandjes. Van Jack Ham heb ik nog een tijdje klarinetles gehad en daarom speelde ik dus ook een blauwe maandag in het KSM. Toen was noten lezen niet erg, want je had op zo'n instrument vrij snel een melodie onder de knie."

Afro Jazz en Ramses Shaffy

Glue in the Jelly was een van de bands waar Menno in speelde en waar hij behoorlijk succes mee had. "Met deze band ben ik flink veel keer in het buitenland geweest. Elke keer weer leuk om te doen. Het optreden elders heeft echt iets magisch. We hebben met deze band ook nog een single gemaakt. Flying Carpet heette het nummer en dat had ik zelf geschreven. De muziek is als een vliegend tapijt over de hele wereld; alle muziekstijlen hadden we erin verwerkt. Van didgeridoo tot Afrikaans en pop. Bij de muziekstudio waar we dit nummer opnamen leerde ik Paco Didhiou kennen. Die speelde geweldig percussie en dat klikte meteen. Ik ben met Paco ook in Senegal geweest en heb daar gespeeld met Afrikanen. Veel zang, dans en percussie. Ik hoorde in die muziek alle stijlen weer terug. Dixieland jazz is natuurlijk van oorsprong zwarte muziek. Het is veelal improviseren, soleren en alles lijkt wel door elkaar te gaan. Bij modernere vormen van jazzmuziek improviseer je ook, maar heb je veelal één solist en gaat niet alles door elkaar. Het improviseren in de muziek vind ik zelf het leukste. Dat gebruik ik ook in mijn popbandjes. Weet je, anders is er voor jezelf ook niet veel aan. Het is leuk als je het telkens weer even anders speelt. De blues is ook zo'n smeltkroes van stijlen. Met Mark Sprong en Paco heb ik een aantal keren in de Dubliner gespeeld met zogenaamde Afro jazz. Geweldig om te doen." Een andere band waar Menno geregeld mee optreedt is Cripple Creek Ferry. De naam van de band komt van een nummer van Neil Young, dus dan weet u al welke muziek zij graag laten horen. Op 21 oktober spelen zij in de Parkschouwburg in Hoorn. "Ik leerde vier jaar geleden Joost Botman kennen. Ik dirigeerde toen het popkoor R 17 en daar zong Niels van der Gulik bij. Samen met Joost begon ik wat te spelen en dat klikte qua meerstemmigheid meteen goed. Met Niels erbij zijn we een akoestisch trio en we brengen mooie gitaarliedjes, waarbij meerstemmige zang uit-

gangspunt is. We begeleiden Niels ook met zijn Ramses Shaffy songs. We hebben Ramses zelf al een paar keer ontmoet. Een hele aardige man, die het prachtig vindt dat wij zijn liedjes spelen. Hij heeft zijn nummers allemaal zelf geschreven en de muziek erbij gecomponeerd. Louis van Dijk begeleidde Ramses vroeger veel en die gaf er dan weer zijn eigen draai aan. Hij had bijzonder veel waardering voor de 'Shaffiaanse' akkoorden in de nummers, vertelde hij ons een keer. Het is heerlijk om te doen en ook met deze show hebben we al eens in het Park gestaan."

Lesgeven

Menno heeft de jazz op het conservatorium leren waarderen en als muzikale inwoner van Enkhuizen kan hij natuurlijk niet om de jazz heen. "Ik gaf thuis muziekles en op een keer had ik Erwin Sprong op les. Die wilde wat meer weten van de banjo en ik heb hem daarbij geholpen. Zijn vader Frank Sprong kreeg dit weer te horen van zijn zoon en zo gaat je naam op een gegeven moment toch rond in de jazzwereld. Bram van Tongeren vroeg mij vervolgens of ik het leuk zou vinden om mee te werken aan een cd van the Oriental Jazzband. Dat leek mij helemaal geweldig en dat was het ook. Het was een prachtige uitdaging om eens heel iets anders neer te zetten en dat heeft de band heel goed gedaan. Met de Oriental heb ik diverse tournees gedaan in het buitenland. We zijn in Duitsland, Wales en Denemarken geweest en dit waren stuk voor stuk leuke optredens. In Wales hebben we jamsessies gehouden met andere muzikanten bij mensen thuis. Wat een ervaring. Het is ook zo leuk dat de Engelsen de nummers qua taal natuurlijk veel beter begrijpen. In het nummer I ride my horse zit een humoristisch zinnetje en in Wales werd daar voor het eerst om gelachen. Dat was nog nooit gebeurd, maar zij begrepen het. In Nederland verstaat men gewoon niet alles. Ik vond het fantastisch om met dit publiek het nummer Bye bye blackbird te zingen. De hele zaal brulde mee.
Hans Mantel is ook bij mij op gitaarles geweest en samen met hem en met Mark Sprong heb ik een tijdje gitaarjazz gespeeld. De eerste keer dat Jaap de Wit jr. mij vroeg om op het jazzfestival te spelen, heb ik met Jonny Boston in de Dubliner gespeeld. Dit was helemaal super. We hadden geen drums of bas, dus ik was in principe de enige begeleider op mijn gitaar. Met zijn tweeën hebben we heerlijk gespeeld, maar ook andere muzikanten kwamen langs en speelden af en toe mee. Ik geloof dat alle bandjes wel even aankwamen, dus het was een bont gezelschap."
Lesgeven en werken met jeugd vindt Menno erg leuk om te doen. "Ik speelde een keer in Venhuizen en daar zei Kees Koomen op een gegeven moment tegen mij: 'Waarom ga je niet lesgeven? Dat lijkt mij echt wat voor jou.' Hij vertelde dat er bij hem op de middelbare school in Hoorn een muziekdocent werd gevraagd. Ik heb gesolliciteerd en baalde als een stekker toen ik niet werd aangenomen. Ik moest dat werk toch ook kunnen doen. Ik ging dan ook verder met kijken naar vacatures en kon op de school komen waar mijn vrouw werkt. Later heb ik nog een tijdje iemand vervangen op het Martinus en daarna kwam ik op de RSG terecht. Inmiddels was ik weer naar het conservatorium gegaan om mijn diploma schoolmuziek te halen, zodat ik gediplomeerd les kon geven. Nu werk ik op de RSG en geef ik inmiddels ook les aan het Twee Talig Onderwijs. Dat is erg leuk om te doen. Ik geef tevens CKV (Culturele en Kunstzinnige Vorming) aan de bovenbouw en heb daar al een paar musicals mee gedaan. Ik wilde echter wel graag live muziek hierbij en van daaruit hebben de kids uiteindelijk een band geformeerd. Deze band heeft opgetreden op de family jazz van het jazzfestival in de Westerkerk."

Nieuwe talenten

"Zo beland je zomaar op weggetjes die je niet van tevoren bedacht had en dan kom je weer andere mensen tegen. Afgelopen jazzfestival hebben we in de werf gespeeld met de RSG band en met Jazz 4 Juniors. De RSG band bestond uit 14 muzikanten, waar we een mix van stijlen mee speelden. Joris Drijfhout was één van de stuwende leerlingen achter de band. Hij liep bij mij een maatschappelijke stage en ik had hem de opdracht gegeven om de band bij elkaar te houden. En dat deed hij. Zelf houd je ook je ogen en vooral je oren open en op die manier kregen we er nieuwe talenten bij. Zo zong Jade Akkerman het lied Somewhere over the rainbow. Schitterend deed ze dat. Ze dacht van tevoren dat het lied niet zo geschikt was voor het jazzfestival, maar ik

zei vertrouw nu maar op mij, het kan prima. Na afloop vertelde ze dat ze complimenten kreeg van Marilyn Keller."
Menno speelt in duo's, trio's, bands, maar ook alleen. Zo heeft hij zelf in beroemde cafés gespeeld. "Ik vind het erg leuk om in het buitenland te spelen. Andere mensen, maar ook andere invloeden. Ik heb in Liverpool in de Cavern Club gespeeld en dat was geweldig omdat daar de Beatles vroeger optraden. In New York ben ik in de Blue Note Jazzclub geweest. Tegenover dit café was een kroeg waar Bob Dylan altijd kwam. Doordat beide stijlen zo dicht bij elkaar werden beoefend, hebben ze elkaar vast en zeker ook bed'nvloed.
Ik ben ook een keer op Isle of Wight geweest in Engeland. Dit is bekend vanwege het muziekfestival en vanwege het jaarlijkse zeilevenement. Ik was daar omdat ik moest optreden tijdens dit zeilfestijn. Op een groot jacht speelde ik na afloop van de race mijn eigen muzikale reis. Toen ik later door de taxichauffeur naar het vliegveld werd gebracht, bleek dat ik twee uur te vroeg was. In gesprek met de chauffeur vroeg ik of hij nog iets leuks wist om mij in die tussentijd te laten zien. Hij reed mij naar Winchester Cathedral, hetgeen mooi was om te zien. Maar daarna gingen we naar Vince, een gitaarbouwer en reparateur van het gitaarmerk Martin en Co. Die man woonde gewoon in een rijtjeshuis in Southampton. We liepen door een schitterende bloementuin en kwamen in een schuur alwaar de hele wand vol hing met halzen van gitaren en andere onderdelen. Vince repareerde voor vele bekende gitaristen, onder andere voor Eric Clapton en Paul McCartney. Ik vond dat toch wel speciaal om daar te mogen kijken."

Improviseren

Hij is een muzikant in hart en nieren, die het liefste de hele dag muziek wil maken en zelf liedjes wil componeren. Hij is niet aan een bepaalde stijl gebonden. "Het lijkt mij heel leuk als ik eens een jazzstandard zou kunnen componeren. Ik speel graag voor mijzelf, maar uiteraard ook voor publiek. En dan is het mijn taak om dat publiek te vermaken. In het theater is het een voordeel dat iedereen zit en luistert. En dat is wel heel leuk! Dat is toch anders dan in de kroeg, waar mensen ook voor de sociale contacten komen en niet alleen voor de muziek. Met het jazzfestival is het een mix, maar de meesten komen voor het feest. Ik heb het afgelopen festival in de All Stars Band gezeten en heb het hele weekend gespeeld. We hadden geen één keer gerepeteerd en dat is dan ook bijzonder. Via de mail werden de nummers en de akkoordenschema's besproken en zo zijn we gaan spelen. Kijk, op het conservatorium heb ik de nodige standards wel geleerd en dat is dan het geraamte waar omheen je gaat improviseren." Improviseren is iets wat goed bij Menno past. Hij kan het op alle fronten toepassen, in de muziek maar ook in zijn werk als muziekleraar. En natuurlijk met zijn kinderen thuis. "Mijn kinderen vinden de Beatles inmiddels ook geweldig. In de auto luisteren ze er vaak naar en verdelen ze onder elkaar de rollen van de muzikanten. Ik wil ze best een beetje les geven en ze mogen op alle instrumenten experimenteren. Maar het allerbelangrijkste vind ik dat ze enthousiast zijn voor muziek en dat probeer ik ze bij te brengen." Dit enthousiasme zie je bij Menno zelf op alle fronten terug. Met al zijn werk en vele bandjes waar hij in zit, hoop ik dat hij dit nog heel lang kan bewaren.

Jacintha Floris